

отечеството на отците, и градът и храмът се прѣвзели отъ Тита, който съвършено ги разорилъ, 70—71 год. слѣдъ Р. Христово. Отъ всичкитѣ Иерусалимски сгради само три кули и частъ отъ западната стена останали непожтнати. Когато обаче, Евреитѣ подкачили пазъ да се връщатъ и да кроятъ нови планове за какъ да се освободятъ, Императоръ Адрианъ насѣлилъ едно Римско поселѣние тамъ, 135 год. слѣдъ Р. Хр. и пропѣдилъ Евреитѣ, като имъ запретилъ подъ смъртно наказание да се не върната още вѣднажъ. Той промѣнилъ имѣто на градъ и го нарѣкналъ Елия Капитолина, посвѣтилъ го на Язически богове за да го оскърни колкото е възможно повѣче, и старалъ се всяко яче да изглади и най малкитѣ дири отъ Иудейството и Християнството. Отъ тогава името Елия Капитолина станало толкова общо, щото името Иерусалимъ се пазило само мѣду Еврѣитѣ и по ученитѣ Християни. По врѣмето на Константина обаче, градътъ пакъ приелъ старото си име, което си пази и до днешенъ день. Елена, майката на Константина, направила двѣ църкви въ Витѣмъ и на Елеонската или маслината гора, 326 год. слѣдъ Р. Хр.; а Пулианъ, който, по смъртта на баща си, наслѣдилъ прѣстола на вуйка си Константина се опиталъ да съгради изново храмътъ; но неговата замисль, и желанието на Еврѣитѣ, които покровитѣлствувалъ, се осжитили, спорѣдъ съврѣменнитѣ историци, отъ едно землетресение и отъ огненни топки, които се прѣснали изъ подъ земята между работницитѣ на храма, 363 г. слѣдъ Р. Хр.

Напокошната история на Иерусалимъ може да се раскаже на кжсо въ нѣколко думи. На 613 г. го прѣвзелъ Хосровъ Персийскитъ царъ, който избилъ, казватъ, 90,000 отъ житѣлитѣ му, и е разрушилъ до гдѣто му ржка стигало всеко нѣщо което Християнитѣ имали за свято и за уважение: на 627 г., Ираклий надвилъ на Хосрова, и Иерусалимъ падналъ въ рждетѣ на Гърцитѣ. Не се минало вече дълго врѣме и захванала Мохамеданската вѣра. Около 637 г. отъ Християнитѣ превзелъ градъ Халивъ, Омаръ, слѣдъ една четиримѣсечна обсада; и отъ тогава Багдатскитѣ